

mörka massa, som sakta glider emot honom och icke ser farlig ut, ty alligatorns hufvud är då vändt från det tillämnade offret. Fastän han ser ut som om han sof, vet alligatoren ganska väl hvad han ämnar göra. Han flyter tyst framåt, till dess han fått fisken inom den krets han kan nå med sin stjert, hvilken han hela tiden håller böjd som en båge. Då tager han säkert mått och slår det intet ondt anande offret ett slag, som genast dödar det, och stundom kastar det direkte in i hans gap, stundom slänger det flera fot ur vattnet.

»På land slår alligatoren sitt byte på samma sätt. Då han gifver slaget, har han hufvudet vändt mot stjerten, så att kroppen bildar en halfeirkel. Skulle rofvet icke dödas genom slaget af stjerten, kastas det rakt in i odjurets gap, der det är säkert att finna sin död i en handvändning.»

»Men, broder,» frågade Basil, »hvarföre äta alligatorerna stenar och sådana ämnen? Jag har sett en, som blef öppnad, och hans mage var nära till en fjerdedel full af stenar, stora som min knytnäfve, och stycken af qvistar och glas. Det såg ut som om de legat der en ganska lång tid, ty kanterna voro afnötta. Detta kan jag icke förstå.»

»Det är icke underligt, ty större naturforskare än vi äro okunniga om skälet härtill. Somliga tro att det är af samma orsak som foglar och andra djur svälja grus och jord, nämligen för att underlätta matsmältningen. Andra hafva påstått att det är för att fylla magen, så att reptilen må kunna uthärda sin långa fasta under vinterdvalan. Detta sista skäl anser jag dock vara orimligt och endast hänförligt till fablerna. För min del tror jag att det skräp, man vanligen påträffar i alligatorns mage, är ditkommet utan afsigt, slukadt tid efter annan af misstag eller tillsammans med rofvet, ty hans smakorganer